

cip, som er gyldigt i det ene Tilfælde, paa noget derfra ganske forskelligt.

Til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) skal jeg sige, at jeg har staaet fuldstændig fast med Hensyn til det Standpunkt, jeg indtog i mine Forhandlinger i Partiernes. — Jeg forhandlede i øvrigt ikke blot med Bestyrelserne for Folketingets Partigrupper, men ogsaa med Bestyrelserne for Partigrupperne i dette Ting. Jeg begyndte med at sige, at den ene Løsning, nemlig en Ændring i den bestaaende midlertidige Valgkredsordning, kunde jeg ikke tænke mig gennemført, undtagen der var Enighed mellem Partiernes. Man kan altsaa ikke bebrejde mig Mangel paa Fasthed, naar jeg ikke vilde være med til denne Løsning, efter at det havde vist sig, at der saa langt fra var Enighed om dens Gennemførelse, men tværtimod var stærk Uenighed. Jeg antager ikke, at jeg bryder nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at de, der tog det afstand fra denne Fremgangsmaade, netop var de samme Partigrupper i dette Ting, som nu tage Afstand fra det foreliggende Forslag, det var Højres og de Frikonservatives Partigrupper.

Det ærede Medlem bebrejdede mig, at Forslaget til Grundlovsændring var fremkommet paa saa sent et Tidspunkt, og sagde — hvad der forbavtede mig, fordi det viste, at han ikke ret havde gennemtænkt Spørgsmaalet, hvad han jo ellers plejer at gøre —, at hvis jeg havde fremlagt det i November eller saa, og det var blevet vedtaget, kunde det være kommet til at gælde ved de forestaaende Folketingsvalg. Men det kunde det aldeles ikke, thi Gangen maatte nødvendigvis være den, at hvis Forslaget vedtoges af begge Rigsdagens Afdelinger, og Regeringen fremmede det, saa maatte der finde en Opløsning Sted, og Opløsningsvalget maatte for Folketingets Vedkommende nødvendigvis foregaa efter den gamle Valgkredsordning. Altsaa, for det først forestaaende Folketingsvalg kunde dette Forslag ikke komme til at gælde, hvornaar det saa end var indbragt. Jeg tror heller ikke, at det er indbragt for sent. Rejser der sig principielle Uenigheder, lader det sig ikke gennemføre, foreløbig i hvert Fald. Men Forslaget er saa let overskueligt, det bestaar jo af ganske faa Linier og indeholder kun Regler, der allerede tidligere ere blevne overvejede og gennemdrøftede af begge Ting, saa det vil sikkert være en let Sag for ærede Medlemmer at finde deres Standpunkt dertil. De to Maaneder, der staa tilbage for os,

ville være tilstrækkelige til at naa til en Afgørelse af, om dette Forslag kan gennemføres i begge Rigsdagens Afdelinger eller ikke. Her er ingen Plads for vidtløftige Kombinationer og nye Tanker, der kræve længere Tids Overvejelse og Drøftelse. Her er egentlig talt Spørgsmaal om at tage dette Forslag eller ikke tage det. Hæfter man nye Ting til, er det ensbetydende med, at det ikke bliver gennemført; det er min Overbevisning.

Endelig kom det ærede Medlem (Brandes) til Spørgsmaalet om de kongevalgte. Jeg udtalte mig ikke om det, da jeg første Gang havde Ordet, fordi det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), der omtalte denne Sag, udtrykkelig sagde, at han ikke ventede noget Svar fra min Side her i Tinget, men ønskede at forhandle denne Sag i Udvalget. Jeg fandt dette overmaade korrekt af dette ærede Medlem, thi det er sikkerlig en Sag, der ikke egner sig til Forhandling. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) haabede ikke, at jeg vilde gentage den samme Udtalelse, som kom fra min Forgænger i denne Sag. Det bedrøver mig meget, at jeg kommer til at skuffe det ærede Medlem, for jeg maa gentage den. Og det af den Grund, at der overhovedet ikke lader sig sige andet om den Ting, end at den afgøres i Statsraadet. Hvis den var afgjort i Statsraadet, kunde det jo tænkes, at jeg kunde tilfredsstille det ærede Medlems Videbegærlighed og sige ham, hvorledes den var afgjort. Men den har ikke været for i Statsraadet og er ikke afgjort der, og da den kun kan afgøres der og ikke noget som helst andet Sted, maa jeg svare det ærede Medlem, ligesom min Forgænger svarede paa dette Spørgsmaal: Det afgøres i Statsraadet.

Matzen: Naar den højtærede Konseilspræsident ankede over, at jeg havde sagt, at vi ikke kunde føle os repræsenterede ved den paagældende Borgerrepræsentation, saa er det ganske rigtigt, for det var, saa vidt jeg hørte, i 1906, Henvendelsen skete, og nu ere vi 3 Aar længere fremme, og der ligger en grundig Debat mellem den Tid og nu. Jeg tror, at den højtærede Konseilspræsident vil have hørt af Udtalelserne fra det ærede Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) og fra vor Side, at hvis man nogen Sinde kunde være gaaet ind paa et saadant Kompromisforslag, er der efter nærmere Overvejelser ingen Grund til at fastholde det, men tværtimod fastholde det Standpunkt, som vi allerede tid-